SENTENTIÆ
PHILOSOPHORUM.

E CODICE LEIDENSI
VOSSIANO
NUNC PRIMUM EDITÆ.

Μη παριδῃς διηγημα σοφων, και
εν ταις παροιμιαις αυτων αναστρεφου·
ὁτι παρ' αυτων μαθησῃ παιδειαν.

Ecclus. viii. 8.

Εοικεν ὁ εκ φιλοσοφιας λογος ωιοχῳ
αγαθῳ· περιγινεται γαρ των εν ἡμιν
επιθυμιων, μεταγων αυτας προς το καλον.

Sententiæ Phil.

DUNELMIÆ:
1795.

VetA5 f. 650

Pag. 1 – Title
p. 3. De tertetiana Aetate Tatiani
Pref. – Scales. / Grabe. 20. 9, 10.
– Tertelia &c.
– Epiphanius
– Bp. Sanderson
– Theodoret.
p. 4. – Democrates.

BODLEIAN
4 AUG 1950
LIBRARY

Add Tertiana Simplicii
Comment. in Epictet. Cap.
LXXVIII.

Pref.
1. Hist. Tit.
2. Title
3. Tertiana
4. Tertiani
5. Democrates – Tolerance (1.9.)

Γνωμεων μεν τωνδε ειτις επαιοι ξυν νοῳ, πολλα μεν ῥεξει πραγματ' ανδρος αξια, πολλα δε φαυλα ου ῥεξει.

DEMOCRATES:

It is said of Bishop Sanderson, that by frequently conversing with his son, & scattering short apothegms, with little pleasant stories, & usefull applications of them, the youth was, in his infancy taught to abhor vanity & vice." Bp. Horne's Pref.

Hierocl. p. 2.

Δει ουν προς ταυτην την επιστημην την μεγιστην ημας καθαρους και τελειους ειναι, κανονας εχειν τινας εν βραχει διειλημμενους, οιδν αφορισμους τινας τεχνικους, οπως εν ταχει και εμμεθοδως προς το της ευζωιας τελος αφικωμεθα.

SENTENTIÆ

PHILOSOPHORUM.

Μακαριον ου το τυγχανειν, ὡν επιθυμει τις, αλλα το μηδενος επιθυμειν. 1-4

Αρκεσιλαου· Τον σπουδαιον εφη δειν ειναι τῳ ηλιῳ παραπλησιον, σπευδοντα και μη επιστρεφομενον.

Πυθαγορου· Αξιος ανθρωπος εστι, ὁς θεος αν ειη εν ανθρωποις.

Ψυχης αγνης τοπον οικειοτερον επιγης θεος ουκ εχει.

Thales
1. Eccles.
2. Iamich.
3. Euseb.
4. Simplic.
5. Diog. Laert.
6. Plut. Sudas
7. Democrates — 2 — 1 Iamich. Plut. 1. c

5–10 Εἰ βουλει γνωσθηναι θεοις, αγνοηθητι μαλισα ανθρωποις.

Βραχυλογον μαλισα ἡ θεου γνωσις ποιει.

Νεως θεου ὁ σοφος νους, ὀν ουκ εφ' ἡμερας, αλλ' αει χρη παρασκευαζειν και κατακοσμειν εις παραδοχην του θεου.

Ἁ κτησαμενος × ου καθεξεις, μη αιτου παρα θεων· δωρον γαρ θεου παν αναφαιρετον, ὡσε ου δωσειν, ὁ μη καθεξεις.

Επικτητου· Θεους δικαια και μεμετρημενη διαθεσει τιμα, αλλα μη αμετροις δωροις κολακευε· ουτε γαρ κολακεια χαιρει θεος, ουτε ὁ κολακευων τιμα το θειον.

Θεοις θυε μη ἡνικα αν πλουτησῃς, αλλ' ἡνικα αν φρονησῃς· το γαρ πλου-

× Μονη ετημαεων αξετη αναφαιρετον: atque adeo virtutem solam Deum praecandum esse. — cf. Basil ap. Stob. p. 32

τειν και των κακοδαιμονων, το δε φρονειν μονον ιδιον ευδαιμονων. 10—13.

Περι θεων. Μη συνεχη αιτει ὑγιειαν σωματος, αλλα διηνεκως λαμβανε σωφροσυνην ψυχης, και ουτε ῥαδιως νοσησεις, ουτε νοσων δυσαῤῥωστησεις.

Μη ὡν επιθυμῃς, ταυτα παρα θεων αιτει, αλλ᾽ ὁπως αυτης απαλλαγῃς της επιθυμιας, ταυτα ζητει παρα θεων, τοτε σου εισακουσιν οἱ θεοι, ἡνικα αν μη περι των ἡδεων, αλλα περι των καλων ευχῃ· κατε σοι δωσουσιν τα καλα, ἡνικα μη ἡδονῃ, αλλ᾽ αρετῃ χαιρεις.

Μεμνησο περι των μεγαλων αιτειν τα μεγαλα· μικρα γαρ ουκ αν δοιεν, ουδε θεου μειζον και ὑψηλοτερον ευχομενος· τοιγαρουν θεοις αιτει τα θεια, ὡν ουδεν σαρκινον και γηϊνον ψαυει παθος.

14-17 Περικλεους· Περικλης ὁ Ξανθιππου επι πολλοις και μεγαλοις μαλα σεμνυνεσθαι, ουδε εφη τιμαν των ἑαυτου εργων, η ὁτι αρχοντος αυτου ουδεις των εχθρων εν πενθιμῃ εσθητι εγινετο.

Δημοκριτου· Φιλονεικιη πασα ανοητος· το γαρ καλα του δυσμενεος βλαβερον θεωρουσα, το ιδιον συμφερον ου βλεπει.

Επικτητου· Ὡσπερ μελιττην ου δια το κεντρον μισεις, αλλα δια τον καρπον τημελεις· οὑτω και φιλον δι επιπληξιν αποστραφεις, αλλα δια την ευνοιαν ἀγαπᾳς.

Εοικασι οἱ κολακες κηφησι· και γαρ αργοι και ακεντροι, και τους αλλοτριους αναλισκοντες καματους. Οἱ φθονεροι σφηξι· και γαρ πληκτικοι και απροι, και αμεταδοτοι, και αχρειοι. Οἱ χρηστοι μελιτταις· φιλοπονοι και αυτουργοι, και δικανομικοι, και

ευποροι, και πραοι και επιπληκτικοι 17--20
και κοινωνικοι, ὡσε ει βουλει φιλος
ὑπαρχων μετα πολλων διαγειν φιλων,
μιμου την μελιτταν· καθαρον εστω σοι
το σμηνος κηφηνωντε και σφηκων τους
εις φιλιαν σοι καθιεντας.

Δοκιμαζε μη εξ ὡν σοι δωρουνται,
αλλ' εξ ὡν ἑαυτοις μνωνται και χαρι-
ζονται, και κατεπηγγειλαντο και
διεθεσαν.

Χρηματα μεν φιλιαν ουδεποτ' αν
εργασαιντο, ὡσπερ ουδε γη θεον· φιλια
δε χρηματα και αλλα αν κτησαιτο
καθαπερ θεος γην.

Σωκρατους· Αποδεχου των ἑταιρων
μη μονον τους επι τοις κακοις δυσχερα-
ινοντας, αλλα και τους επι τοις αγα-
θοις μη φθονουντας· πολλοι γαρ ατυ-
χουσι μεν συναχθονται, καλως δε
πραττουσι φθονουσι.

21--28 Πυθαγορου· Ουτε εξ ἱερου την ευσεβειαν, ουτε εκ φιλιας αρτεον την αληθειαν.

Θεοφραστου· Αγνοιαν μεν και ἁμαρτιαν ἡ φιλια φερει· φθονον και δυσμενειαν ου φερει.

Ὁ αυτος παρεκελευετο τους φιλους δειν δοκιμασαντας αἱρεισθαι, ουκ ἑλομενους δοκιμαζειν.

Πλατωνος· Ὑπνοι και κοποι μαθημασι πολεμιοι.

Θεοφραστου· Αναγκαιοτατη δ' επι γυναικων ἡ των πραγματων δοκει παιδευσις ειναι, και αυτη μεχρι χρησιμου προς οικονομιαν· το δ' εξακριβουμενον επι πλεον αργοτερας τε ποιει προς τε τ' αλλα και λαλους και πιεριεργους.

Σωκρατους. Πανηγυρις εστι ψυχης

ἡ παιδεια· πολλα γαρ εστι εν αυτῃ 27-30
ψυχης θεαματα και ακουσματα.

Του αυτου. Τοις μεν σταδιοδρομουσι επι τῳ τερματι το βραβειον της νικης, τοις δε φιλοπονησασι επι του γηρως το πρωτειον της φρονησεως αποκειται.

Ὁ αυτος ερωτηθεις, πως αν τις αγοι καλως τους ἑαυτου παιδας, ειπεν, νεους μεν οντας παιδευσας, ανδρας δε γενομενους διδαξας συμπεριφερεσθαι τοις αποβαινουσι, και την ουσιαν διανειμας αυτοις, ἱνα μη δια τουτο εχθροι γενωνται.

Εν πολεμοις σιδηρος προς ασφαλειαν χρυσου κρειττων, εν δε τῳ ζῃν πλουτος λογου διαφερει.

Οἱ παιδευμενοι, καθαπερ εν παλαισρᾳ, καν πεσωσι, ταχεως εκ της ατυχιας ανιστανται.

31–36 Ὁδὸν μεν την ασφαλεσατων εκλεγεσθαι δει, βιου δε το αλυποτατον.

Επαινου, ὡσπερ μυρου, πεφεισμενως απολαυστεον.

Ουτε ναυν εκ μιας αγκυρας, ουτε βιον εκ μιας ελπιδος ὁρμιστεον.

Των νοσουντων ιατρους, των δε ατυχουντων φιλους δει προνοειν.

Ουτε πυρ ἱματιῳ περιστειλαι δυνατον, ουτε ἁμαρτημα χρονῳ.

Ἡ παιδεια, καθαπερ των ευδαιμονων χωρα, αγαθα παντα φερει.

Το της δοξης καλλος, ὡσπερ ὑπο νοσου του φθονου ταχιστα μαραινεται.

Ουτε εκ του κοσμου τον ἡλιον δυνατον αραι, ουτε εκ της παιδειας την παρρησιαν.

Ουτε ὑδωρ θολερον, ουτε ψυχρον 39-45
απαιδευτον προκρινειν δει.

Ουθ' ἱππῳ χωρις χαλινου, ουτε πλουτῳ χωρις λογισμου ασφαλες χρησθαι.

Ἡ τυχη, καθαπερ μοχθηρος ὁδοιπορος, πολλακις εκ μεσης ευτυχιας αναλυειν ειωθεν, ὡσπερ εξ ὁδου.

Εοικεν ἡ κολακεια γραπτῃ πανοπλια· διο τερπψιν μεν παρεχει, χρειαν δ' ουδεμιαν.

Εκ της ατυχιας, ὡσπερ εκ θεατρου, πολλους ανιστησι ἡ τυχη.

Οἱ ξενοι εν ταις ὁδοις, οἱ δε απαιδευτοι εν τοις πραγμασι πλανωνται.

Ουτε πλεοντα παρα τοπον ὁρμειν, ουτε ζωντας παρα νομον κινουν ακινδυνον.

46-57 Ἱππου μεν αρεῖη εν πολεμῳ, Φιλου δε πιστις εν αἰυχιᾳ κρινεῖαι.

Της ὁμιλιας, ὡσπερ ελευθερας γυναικος, σεμνον, ου περιεργον ειναι δει το καλλος.

Τας μεν πολεις αναθημασι, τας δε ψυχας μαθημασι κοσμειν δει.

Ουῖε συμποσιον ανευ ὁμιλιας, ουτε πλουτος χωρις αρεῖης ἡδονην εχει.

Αἱ επιφανεις ῖυχαι, καθαπερ οἱ σφοδροι των ανεμων, μεγαλα ποιουσι τα ναυαγια.

Οἱ ελαφροι των ανθρωπων, καθαπερ τα κενα των αγγειων ευβαστακτα ῖοις ευφρονουσιν εισι.

Τον πλουῖον ὡσπερ κοινον ερωμενον ιδοις αν ουκ αει τοις αυῖοις συμπεριφερομενον.

53-.6,

Stob. p. 174.

Ὁ βιος, ὡσπερ οργανον, ανεσει και επιτασει ἁρμοττομενος ηδιων γινεται.

Ὁ μεν Πρωτευς τῃ μορφῃ, ὁ δε απαιδευτος τῃ ψυχῃ αλλοιουται.

Σκευη μεν τα καινα κρειττονα, φιλιαι δε αἱ παλαι αἱ αναγκαιοτεραι.

Ὁ λογος, ὡσπερ πλαστης αγαθος, καλον τῃ ψυχῃ περιτιθησι σχημα.

Τον λιβανωτον τοις θεοις, τον δ' επαινον τοις αγαθοις ανδρασι νεμειν δει.

Ὀνειρῳ εοικεν ὁ των απαιδευτων βιος· καινας γαρ εχει τας φαντασιας.

Ἡ χαρις, ὡσπερ σεληνη, ὁταν τελεια γενηται, τοτε φαινεται μεγιστη.

Ὁ των σοφων νους, ὡσπερ ὁ χρυσος, τιμην εχει μεγιστην.

61-66 Της αλαζονειας, καθαπερ των κεχρυσωμενων οπλων, ουχ ομοια τα ενδος τοις εκδος.

Επι των παρ' αξιαν αλυχουντων, καθαπερ επι των παρ' ωραν αποθνησκοντων, μαλλον αλγυνομεθα.

Της παιδειας, ωσπερ χρυσος, το καλον εν παντι καιρω και τοπω χρησιμον υπαρχει.

Μυρω την αυτην εοικεν δυναμιν λογος εχειν· καμνοντας μεν γαρ ημας ωφελει, καλως δε πρατοντας ευφραινει.

Ιερου μεν τοις αγνοις κοινωνητεον, ομιλιας δε πεπαιδευμενοις.

Οι απο των αισχρων κερδος εις καλας αναλισκοντες ευεργεσιας, ομοιον τι ποιουσι τοις απο ιεροσυλιας ευσεβουσι.

Τῃ αμαθιᾳ, ὡσπερ χαλεπῃ νοσῳ, 67-75
πολλα ἁμαρτηματα συναπτεται.

Του φαυλου ανδρος, καθαπερ κακου κυνος, μαλλον της φωνης την σιγην ευλαβεισθαι δει.

Ουτε γαμετῃ πρεπον ην ἑταιραν, ουτε τῃ φιλιᾳ την κολακειαν ανιτιθεναι.

Οἱ αδολεσχοι, καθαπερ αἱ χελιδονες, τῳ συνεχει της λαλιας την ἡδονην της ὁμιλιας διαφθειρουσιν.

Ουτε εξ ἱερου βωμον, ουτε εξ ανθρωπινης φυσεως αναιρετεον τον ελεον.

Τους μεν κακους ασηβησαντας, τους δε ανοητους και θρασεις γηρασαντας αἱ των ἁμαρτηματων συνδιωκουσι ερινυες.

Ὡσπερ τυραννος και τιμᾳ τον αυτον και ὑβριζει.

74—80 Τοις μεν δια του ήλιου πορευμενοις κατ' αναγκην επεται σκια, τοις δε δια δοξης βαδιζουσιν ακολουθει φθονος.

Λιμην πλοιου μεν ορμος, βιου δε αλυπια.

Προσεπιλιμησις ήδυ φαρμακον· εχει γαρ πλεον το ωφελουν του δακνοντος.

Αι ελπιδες, ώσπερ αι οπωραι, ουκ αει τον καρπον εκφερουσιν.

Τον σπουδαιον ανδρα, καθαπερ ιατρον αγαθον, δει προς την διαγωνισαμενην τυχην τα βοηθηματα άρμοζειν.

Οι μεν ταχεις ίπποι τοις χαλινοις, οι οξυθυμοι τοις λογισμοις μεταγονται.

Τα μεν ξιφη ταις λαβαις, αι δε πραξεις τοις καιροις κρατουνται.

Τῳ γελοιῳ, καθαπερ οινῳ, πεφεισμε- ⁘θ/=θ/
νως χρηστεον.

Αἱρομως τῃ μεν χειρι γραφειν, ἰῃ δε ψυχῃ βουλευεθαι δει.

Τοις μεν οργανοις τους προσᾴδοντας, ταις δε επαγγελιαις ἃ εργα δει ειναι συμφωνα.

Θηρευουσι μεν τοις κυσι και δικτυοις ἃ θηρια οἱ πλουσιοι, τοις δε επαινοις ἰους ανοητους.

Ουὖε ἃ Αχιλλεως ὁπλα Θερσιτῃ, ουτε ἃ ἰης ἰυχης αγαθα αφρονι ἁρμοσει.

Ουτε γυνη χωρις ανδρος, ουὖε ελπις αγαθη χωρις λυπηρου, γεννᾳ ἰι χρησιμον εν τῳ βιῳ.

Εν μεν ἰοις ἱεροις ευσεβειν, εν δε ἃις

σθ-93 εὐλυχιαις ευεργελειν δειλον ορθως λογιζομενον.

Οἱ πεπαιδευμενοι, καθαπερ ξενιλευοντες εν τῳ βιῳ μικρον επιδεονλαι πανλαπασι εφοδιων.

Αἱ μεν ὑπερ μετρον εσθηλες λα σωματα, αἱ δε ὑπερμελροι περιουσιαι λας ψυχας ειωθασι εμποδιζειν.

Πανηγυρις εσιν ἡ ψυχη· πολλα γαρ εν αυλῃ θεαματα και θεαματα.

Εν τοις θεσμοφοροις λεγεται μεν αισχρα, πρατλεται δε καλα, εν δε ταις λων φιλων διαφοραις λεγελαι μεν πολλακις τα της οργης, πρατλεται δε δια παντος τα λης ευνοιας.

Του βιου, καθαπερ αγαλμαλος καλου, παντα τα μερη καλα ειναι δει.

Deut Nob. p. 100.

Τοις αφροσιν, ὡσπερ τοις μικροις

* Prob. μικρα προφασις εις το κλαιειν εκα-
στη.

παιδιοις, μικρα προφασει το κλαιειν γινεσθαι. 94-99

Ανδριας επι βασεως, σπουδαιος δε ανηρ επι καλης προαιρεσεως, εως αμετακινητος ειναι οφειλει.

Ὁ μεν χειμων σκεπης, ὁ δε γηρας αλυπιας δεισθαι.

Τον μεν χρησον οινον το φαυλον ὑδωρ, ὁν δε σπουδαιον ανθρωπον ἡ μοχθηρα ὁμιλια, φθειρει.

Ουδε μακαιραν αυλειαν, ουδε παρρησιαν απρακτον, εχειν δει τον ανδρα.

Εν τῳ βιῳ, καθαπερ εν τοις δραμασι, χρη τα πρωτα λεγειν ου τον αφρονα, αλλα τον φρονιμωτατον.

Ταὐτον εστιν επι αλυχιας και ολισθηρας ὁδου σαδιοδρομειν.

100—107 Τας ἡδονας, ὡς ερινυας, δει παρελθειν τον σπευδοντα την αρετην ιδειν, ὡσπερ παλριδα.

Ουλε σιλον αριζον εκ του καλλους ἡδιον κρινομεν, αλλα λον ευχρηζον προς τροφην, ουτ' ανδρα σπουδαιον, ουτε φιλον ευνουν, λον εξ επιφανους ονται γενους, αλλα τον ὑπαρχονλα τῳ λροπῳ κρετλονα.

Πρεσβυλης ανοηλος, ὡσπερ σεσηπος ξυλον, προς ουδεμιαν ευχρηζος χρησιν.

Ὁ μεν δειλος της παλριδος, ὁ δε φιλοδοξος λης πατρῳας ουσιας, εζι προδολης.

Εν μεν τῳ πλειν πειθεσθαι κυβερνητι, εν δε τῳ ζιῳ λῳ λογιζεσθαι δυναμενῳ βελλιον.

Καλλιον επι μεν λης ἐζιας φαινεσθαι

το πυρ λαμπρον, επι δε της αψυχιας 105-110
τον νουν.

Το σωμα ιματιοις δει κοσμειν, την δε ψυχην τοις επιτηδευμασιν.

Αι μεν εσθητες πλυνομεναι παλιν εν τη χρησει πιμπλανται ρυπου, αι δε ψυχαι απαξ αποκαθηραμεναι την αμαθιαν δια παντος μενουσι λαμπραι. η'

Οι φυγαδες καν μη διωκωνται, φοβουνται· οι δε αφρονες, καν μη κακως πραττουσι, ταραττονται.

Οι μεν ζωγραφοι χρωμασι εικονας της οψεως, οι δε ευχαριστοι προαιρεσει και ευνοια την ομοιοτητα της ευεργεσιας οφειλουσιν αποτελειν.

Τοις μεν μαινομενοις καθα τα ιδια τεκνα φαινεται πολλακις, τοις δε αφροσι τα αγαθα φαυλα.

111-116 Ὁ μεν γεωργος προς τους καλα θαλασσαν χειμωνας αχρηστος, ὁ δε φιλαργυρος και κολαξ προς τους καλα ψυχην.

Οἱ μεν εκ γης καρποι κατ' ενιαυτον, οἱ δε εκ της φιλιας καθ' ἡμεραν φυονται.

Ταις μεν πολεσι τα τειχη, ταις δε ουσιαις ὁ εκ παιδειας νους κοσμον και ασφαλειαν εχει.

Της παιδειας τροφης μονον το εις την ψυχην δεδομενον ωφελιμον.

Σπανιον ὁδοιπορουντα μη προσκοψαι, και πραττοντα τι ενδελεχων μη διαμαρτειν.

Μουσικου μεν ανδρος το παν οργανον ἁρμοσαθαι, πεπαιδευμενου δε το πασῃ ψυχῃ ἁρμοσασθαι.

Ὁ μεν οινος συμμεταβαλλεται τοις 117-123
αγγειοις εισωθεν, ὁ τε πλουτος τοις
κεκτημενων τροποις.

Ουτε αρρωστου φωνην ουτε ανοητου ευ-
λαβητεον.

Καλοπτρῳ ὁ της οψεως, εν δε ταις
ὁμιλιαις ὁ της ψυχης χαρακτηρ γνω-
ριζεται.

Οἱ μεν νεογνοι παιδες τα γραμματα,
οἱ δε απαιδευτοι τα πραγματα συγχε-
ουσιν.

Της ευτυχιας, ὡσπερ ὡρας παρουσης,
απολαυειν δει δια το αδηλον.

Εοικεν ὁ εκ φιλοσοφιας λογος ηνιο-
χῳ αγαθῳ· περιγινεται γαρ τον εν ἡ-
μων επιθυμιων, μεταγων αυτας προς
το καλον.

Εν τῃ φιλιᾳ, καθαπερ εν σπουδαιο-

124-129 τατη γη, φυεται ελπις, και καλλιζον καρπον φερειν δυναμενη.

Και κυβερνητης αγαθος ναυαγει πολε, και σπουδαιος ανηρ εσθ' ὁτε αλυχει.

Αἱ μεν βρονται μαλιζα τους παιδας, αἱ δ' απειλαι τους αφρονας καταπληττουσιν.

Ανδριαντα μεν το σχημα, ανδρα δε ἡ πραξις κοσμει.

Αἱ χελιδονες ευδιαν προσημαινουσιν, ὁ δ' εκ φιλοσοφιας λογος αλυπιαν.

Ουχ ὁυτως τοις ορφανοις, ὡς τοις ανοητοις ανδρασιν, επιτροπων εζι χρεια.

Εοικεν ἡ τυχη φαυλῳ αγωνοθετῃ· πολλακις γαρ τον μηδεν πραξαντα στεφανοι.

Ἐν μεν τῳ πλευσαι κυβερνητου και 130–136
ουριου πνευματος δεομεθα· εις δε το ευδοκιμησαι εν τῳ βιῳ ευτυχιας και νου.

Ὁ φρονιμος ὡσπερ εις ὁλον τον βιον, ου τα πολλου αξια συντιθησιν εφοδια, αλλα τα αναγκαιοτατα.

Οἱ μεν τραπεζιται τα των παραθεντων, οἱ δε φιλαργυροι τα των κληρονομων χρηματα φυλατουσιν.

Αἱ μεν ευκαιροι τροφαι τα σωματα αυξουσιν, αἱ δε εν δεοντι καιρῳ δοθεισαι χαριτες τους βιους.

Τουτον εστιν εξ ασθενους αγκυριου σκαφος ὁρμιζειν, και εκ φαυλης γνωμης ελπιδα.

Και εν τοις οργανοις και εν τῳ βιῳ μεταβολαι ἡδυνονται.

Ουτε τον αρρωστον ἡ χρυσοπους ωρε-

139 – 142 λει κλινη, ουΐε ΐον ανοηΐον ἡ επισημος τυχη.

Τας μεν ΐροφας αφελεστατας, ΐας δε πραξεις λαμπρας ειναι δει.

Πολλους, ὡσπερ ασθενουντας, οὕΐω και αἰυχουνΐας, το πληθος ΐων παρακειμενων λυπει.

Εν μεν τοις συμποσιοις ὁ μη παροινων ἡδυΐερος, εν δε τοις αγαθοις μη παρανομων.

Ταὐτον εϛιν οφιν εκτρεφειν και πονηρους ευεργεΐειν· παρ' ουδεΐερῳ γαρ ἡ χρησις αγαθον τι γεννᾳ.

Εν μεν ευδιᾳ σπανιον ναυαγησαι, εν δ' ευκολιᾳ το αἰυχησαι.

Γυμνασομενον φυλαΐΐεσθαι δει ΐου κοπον, ευ δε πραΐΐονΐα ΐον φθονον.

Ῥήτορες κοσμουσι λογον, οἱ δε φιλο- 143-149.
σοφοι τον τροπον.

Κυβερνήτου μεν εστιν εργον αγαθου
προς τας των πνευμάτων μεταβολας
ἁρμοσασθαι, ανδρος δ' αγαθου προς τας
της τυχης.

Ευφυΐα, καθαπερ χρυσος, ὁταν
σκευασθῃ πολυτιμωτερα γινεται.

Κολαζει τον μεν ασεβη ιδια συνειδη-
σις, τον δ' αφρονα ἡ ιδια διανοια.

Ακολουθον εστιν εκ μεν των ἱματίων
τας κηλιδας, εκ δε των φιλων τας μεμψεις
αναιρεισθαι.

Ὁ μεν γεωργος την γην, ὁ δε φιλο-
σοφος την ψυχην ἡμεροι.

Οἱ μεν ακραιεις εν ταις ἀρρωστειαις,
οἱ δε αφρονες εν ταις περισασεσι δυστερα-
πευτοι.

150–156 Και εσθης και ευτυχια ασφαλη ἡ ανεπιφθονος.

Τους μεν τους πολεως ανδρας νομοις πειθεσθαι, τας δε γυναικας τοις των συνοικουντων ανδρων ηθεσιν.

Αισχρον μεν μητρος ἑλαιραν προτιμαν, αρετης δε ἡδονην.

Ὡσπερ τροφη, ουτω και πραξις, αρισ-τη ἡ και ωφελουσα και τρεφουσα.

Οἱ μεν θαυματοποιοι ταις κεναις φαντασιαις, ἡ δε τυχη ταις ελπισιν ἡμας εξαπατα.

Ὡσπερ εν μικρῳ πινακι τελειαν εστι ζωγραφου τεχνην καταιδειν, ουτω και εν μικρῳ χαριτι τελειας προαιρεσιν ψυ-χης.

Τον μεν παιδα μητης αποτης τιθης,

λον δ' αφρονα ἡ αρετη απο της απατης 157-162
αφελκει.

Και ὁδου και αληθειας χαλεπον
αποπλανηθηναι.

Φθειρεται μεν καυλα πυρι, το πυρ
ὑδατι, ὁ δε των ακολασων πλουτος ερωτι
και μεθῃ.

Ταὐτον εστιν εν γυμνικῳ αγωνι προ-
τεθεντα ὑβρεως τῳ αυταγωνιστῃ εγκαλειν,
και εν τῳ ζῃν νικων μεν ὑπο της ψυχης
εγκαλειν αυτῃ.

Αγνωμονι πατρι, καθαπερ αυστηρῳ
νομῳ, συμπεριενεκτεον.

Εοικεν ὁ βιος θεατρῳ, διο πολλακις
οἱ χειριστοι των καλλιστων εν αυτῳ κα-
τεχουσι τοπον.

Ουχ ουτως επι αποθανουσιν, ὡς επι
αμαθεσιν, θρηνειν δει τους γεννησαντας.

163-168 Ουτε παρα νεκρου ὁμιλιαν, ουτε παρα φιλαργυρου χαριν, δει ζητειν.

Ουτε οψοφαγῳ κοινωνητεον, ουτε αδολεσχῳ λογῳ.

Χαριν οφειλειν, και βαρυ φερειν φορτιον, ταυτον εστιν.

Του βιου, καθαπερ δραματος, τα τελευταια καλλιστα δει ειναι.

Το πρωτον και καλλιστον ὁ λογισμος εστιν εν ανθρωπῳ ανεμποδιστος μενων. Εμποδιζεται δε ὑπο θυμου η επιθυμιας. Παντων δε κακων ὁ θυμος αιτιος και στασεων και πολεμων. Μαρτυρουσι δε και οἱ ποιηται· δει ουν εθισαι τον λογισμον κρατειν του θυμου, και ουδεποτε πεσει ουδενι τουτων.

Ουδεν εστιν ουτως ευκολον πραγμα ὡστε μη δυσκολον ειναι, εαν ακων τουτο ποιεις.

Εμισησαν ἁμαρτανειν οἱ αγαθοι τῳ της αρετης ερωτι· εμισησαν ἁμαρτανειν οἱ πονηροι τῳ φοβῳ της τιμωριας. 169—175.

Απας σοφος ελευθερος, απας μωρος δε δουλος.

Φρονιμου ιδιον εστιν βασανιζειν βουλας, και μη ταχεως ευκολῳ πιστει προς τα ψευδη ολισθαινειν.

Τουτο ιστι φρονειν, το μη μονον τα προ των ποδων βλεπειν, αλλα και τα μελλοντα προορᾳν.

Λεγεται ὁτι ὁ μαθητης της προτερας εστιν ὑστερα ἡμερα.

Ουδεν ωφελει, ὁπερ και βλαπτειν ου δυναται το αυτο.

Αναπελλοντος ἡλιου βουλην, δυνοντας συμποσιον μελετασθω.

176 – 182 Ὅλαν γενῃ εὐλυχης, λαλε εκαυλιοις προσεχε.

Ὃς αλλοις προσεχει, ἑαυλου ου προσεχει.

Πλειον εσι φυλαξαι λα ονλα, η πορισαλαι λι νεον.

Εξουλενει λον κοσμον, εξουλενει μηδενα, εξουλενει ἑαυλον αει· εν λοις τεσσαρσι τουλοις τα αγαλα εισιν.

Ψυχη λυπουμενη ουχ ἑπελαι λῃ λαυ προσατλονλος διαγνωσει, αλλα λο ιδιον εξαινει θελημα.

Ἡδυ και ευπρεπες εσι λο ὑπερ λης πατριδος αποθανειν.

Πεισισραλος ὁ λων Αθηναιων λυραννος ὁτε μειραξ λις ερωλι λης θυγαλρος αυλου εξαφθεις, παρθενου ενδημοσιου, γεγονοτος συνανλημαλος, λαυλην εφιλησεν, ὁλρυ-

νουσης της συζυγου ἰν' απ αὐτου κεφαλικην 182-188
κολασιν λαβῃ, απεκρινατο, ει τους α-
γαπωντας αναιρουμεν, τι αν εκεινοις
ποιησωμεν, οἰς μισουμεθα.

Ειρηνην εχει μετα των ανθρωπων
μετα των παθων πολεμον.

Οἱ σοφοι ανδρες μειζονα μετα των
παθων, η μετα των εχθρων πολεμον
εσχον.

Οτ' αν καλεχης τι ὑπορυπαρον ονομα
κειται ηγουν οικος εστι δουλος, αλλ'
εδωκας ευεργετημα εστι.

Του παρακαλουντος αἰρεμησαι, ἰσα-
σθωσαν τα ῥημαται· ὁ γαρ δειλων πα-
ρακαλων διδασκει το απαρνησασθαι.

Την ευγενειαν βλαπτει, ὁς αναξιον
παρακαλει ευεργετημα.

Σιγαται ὁ την ευεργεσιαν δους, δηγει-

188–194 σθω ὁ λαβων· ὁ δε δους την ευεργεσιαν, τον θεον μιμειται· ὁ επαναληων, τοκισης εσι.

Ος το δωρον οξεως αποδιδοναι επιθυμει, ακων οφειλει· και ὁ ακων οφειλων ευχαριτος εστιν· αχαριτος εστιν, ὁς ευεργεσιαν αποδιδωσιν ανευ τοκου.

Πολλακις το διδομενον αμυδρον εσι, το ακολουθουν εκ τουτου μεγα.

Χρηματων εν τοπῳ καταφρονειν, μεγιστον ενιοτε κερδος.

Τι ἡμας ποιει ληθειν των ληφθεντων; επιθυμια των ληφθησομενων.

Ουδεν εσι παιδος μαρτυρος βεβαιοτερον, ὁτι και προς τουτους τους χρονους εφθασεν ἱνα νοη, και ει προς τουτους ὁις ουκ επιπλατηται.

Ὁ επιεικως ὑποπατομενος φαινει

ὁτι αλλῳ προσταξαι αξιος εστιν. 194—206

Φυσικον εστιν ἰν' οἱ κριται, ὁν χαριεστερον ακουουσιν, ευχερεσερον μαλλον πιστευωσιν.

Θεων πλησιων εκεινος εστιν, ὁν λογος, ου θυμος κινει, ὁσια εργα αναρια συμβουλη εν τῳ τιμωρειν δυνασθαι.

Ὑπερ αριστων ανδρων ὁς αν μεσελαβηση, ου μαλλον τη τουτων φαινεται βοηθειν ωφελειᾳ, παρο την ιδιαν επαινειν ὁ κριτης κακακρισιν, ὁτε ὑπευθυνος απολυεται.

Ἑλεῳ αει συγγινωσκε, σοι δε αὐτῳ μηδαμως.

Τοσουτο πασι συγγνωμονειν ωμοτης εστιν, ὁσον ουδενι.

Ει φρονεις, συγγινωσκε τῃ συζυγῳ,

207 -20] μηδε αυστηρου θεσμους αποδεχου ανδρος.

Ὁ μη κωλυων το ἁμαρτημα, ει δυναται, προστασσει.

Μωρον εστι φοβεισθαι, ὁπερ αποδρασαι ου δυνασαι.

Αὐτην την νικην νενικηκεναι φαινεται, ὁς εκεινην των ευπορηθεντων τοις ητημενοις παρεχωρησεν.

Εις τους τολμητας ουκ εστιν ἁ τολμα αμεριμνος.

Τοις τολμητοις και ὁ θεος αυτος βοηθει.

Σεμνη ευσχημοσυνη εστιν αποθανειν ὑπερ καλης αιτιας.

Ελεγεν ὁ Σωκρατης, οιος τις εθελε,

ὕβριν ποιησαι και αδικιαν, ουδ' αν 205-212
παθοις, αν μονη μεθ' σου ἡ ἡ αρετη.

Φλυαρῳ αποκρινασθαι ψογος εστιν.

Σωκρατην ερωτησαντος τινος, ἱνα τι ἡ
εναλλαγη των τοπων ουδεν εκεινον ωφε-
λησεν εις αποβολην των παθων, εφη,
τι θαυμαζεις; ουδεν σε αἱ αποδημιαι
ωφελησαι δυναιντ' αι, επειπερ πανταχου
σεαυτον περιφερεις.

Πτωχος γενησομαι, μετα πολλων
εσομαι, εξορισθος γενησομαι, γεννητον
με εκεισε ὑποληψομαι, δεσμωθησομαι.
τι νυν λεγω. ες τουτο και
γαρ με ἡ φυσις χαριεν σωματος αχθει
συνεσφιγξεν θανουμαι, νοσειν παυσω.
δυναται θανειν.

Αιδως εν μειρακι σημειον αγαθον.

Αλλον σιγᾳν εθελεις; πρωτον σιγησον.

2ου 213 – 217. Των Πυθαγορικων παιδεια εσ]ιν, σιγ]ην εις ε]η, και με]α]αυ]α πεπαιδευμενον λαλειν.

Προ]ου αρξα]αι συμβουλευου, και με]α]ο συμβουλευσα]αι πεπειρασο]ο εργον ποιειν.

Τερ]ουλιος διηγει]αι,]ον φιλοσοφου Δημοκρι]ον εκ]υφλωσαι ἑαυ]ον, διο]ι εμβλε]αι γυναιξιν ανευ επιθυμιας ουκ η]υνα]ο.

Μοιχος εσ]ι και ὁ]ης ιδιας γυναικος ακροα]ης αρεσ]ης.

Ουδε μια επανακ]η]εα]εχνη.

FINIS.

ἓρα μη τον αγρον ἐξημερωσαι
βουλομενος, την ψυχην ἀγριωσης.
Stob. p. 35.